

AINO
MARION

*Särkynyt sydän
ei vanhene*

Aino Marion

Särkynyt sydän ei vanhene

SAGA Egmont

Särkynyt sydän ei vanhene

Copyright © 2024 Aino Marion and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727227245

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

VOLUME 1

En saanut sanottua sitä hänelle ääneen, mutta minulla olisi ollut jo muita suunnitelmia: piti lukea kirjaa itskseni, käydä yksin kesäkävelyllä ja keittää omassa rauhassa teetä, jossa oli hitusen vadelman makua. Toisin sanoen koko päiväni oli jo aivan täyteen buukattu, kun Marjaana pyysi minua kaverikseen Raumalle.

Toisaalta kun pomo kutsui ostosreissulle kaupunkiin, harva kehtasi kieltäytyä. Silloinkaan kun tiesi, että pomo pyysi ensisijaisesti kuskiksi eikä seuralaisekseen. Tai edes silloin, kun pomo ei varsinaisesti ollut mikään suuri ja pelottava auktoriteetti; olimmehan käyneet Marjaanan kanssa yhdessä kunnan kouluja ja tunteneet toisemme jo päälle kaksikymmentä vuotta. Mutta harvoin minä kieltäydyin, kun Marjaana pyysi minulta jotain.

Nimittäin minä, Pinja Mieho, en kehdannut noloistuttaa muita ihmisiä tai sanoa heille vastaan. Valitsin mieluummin periksi antamisen kuin sen, että olisin hakenut huomiota

vaatimuksillani tai mielipiteilläni. Sitä paitsi usein halusin aidosti nimenomaan sitä, että toiselle tulisi hyvä mieli. Miksen olisi halunnut? Mikseivät kaikki halunneet toisille hyvän mielen? Mieluummin olin joustava ja huomaamaton kuin itsekäs ja huomionhakuinen nainen, joka vaati kaikkien katsovan itseään. Kun vilkaisin itseäni Marjaanan auton taustapeilistä, näin harmaanvaaleat ja siedettävän rasvoittuneet hiukseni, jotka olivat – kyllä, kyllä – sillä kaikkein kesyimmällä ponnarilla, juuri huomion herättämisen ja egon kiillotuksen vastaisesti. Silmätkin olivat taattua suomalaista siniharmaata, huh. Mutta ikävin yksityiskohta ulkomuodossani oli eittämättä se, että olin pieni. Siis lyhyt, täysi hukkapätkä. Se ei haitannut minua siksi, etten yltänyt korkeimmille hyllyille teekaupassa, vaan pikemminkin siksi, että joskus ihmiset vilkaisivat minuun kuin ohikulkevaan perhoskoiraan ja hymyilivät. Se nolostutti minua... Aivan niin kuin minua olisi nolostuttanut sanoa Marjaanalle vastaan.

Sitä paitsi Marjaana tarvitsi apuani aidosti. Kyse oli hänen kytkinjalastaan. Hän ei osannut pysyä pitkiä aikoja paikallaan, ja hänestä pursui energiaa niin paljon, ettei hän saanut hillittyä kärsimättömyydestä tärisevää jalkaansa. Siksi auto tyssäsi risteykseen tämän tästä. Miksen siis auttaisi ystävää mäessä enkä mäen alla? Tai risteyksessä? Niin ja voisinhan ostaa samalta reissulta lisää vadelmanmakuista teetä. Totta kai minä tottelin ja lähdin pomoni kanssa suurkaupunkiin, Raumalle.

"Sä saat nähdä ihan oikean meedion!" Marjaana kehaisi, kun käännyn Eurajoen risteyksestä verkkaisesti Rauman suuntaan. Marjaanan into purkautui usein äänekkäästi, ja niin nytkin: "Niin Pinja, mä varasin ajan meediolle!"

Naurahdin mielessäni arvottavasti, mutta Marjaanalle näytin vain ystävällisen hymyn. Sinikutrinen Marjaana meuhkasi

pelkääjän paikalla ja sanoi meedion olevan "tosi tosi tosi" ammattimainen. Tämä kun ei kuulemma mainostanut itseään: hänet löysi vain puskaradion kautta. Marjaanan mielestä meedion uskottavuutta lisäsi, että tämän puolesta puhuivat pelkästään tyytyväiset asiakkaat eivätkä esimerkiksi maksetut ilmoitukset lehdissä tai netissä.

Minä en asiaa kommentoinut. Toisaalta olisin ollut Marjaanan kanssa hiljaa joka tapauksessa, koska häneltä oli vaikea saada suunvuoroa, mutta nyt olin hiljaa myös toisesta syystä. Minä en nimittäin uskonut ylikuonnolliseen. Sillä hetkellä. Enkä halunnut loukata Marjaanaa mielipiteelläni.

Marjaana napsautti autoradion päälle saadakseen soittoa alituisen hyräilynsä taustalle. Irvistin. Ei radiota, ei tässä autossa. En tiennyt, miten kehtaisin sulkea radion ennen kuin Marjaana alkaisi etsiä sitä tiettyä *kohtalokasta kanavaa*, josta kerron myöhemmin runsaasti lisää. Sillä hetkellä en kuitenkaan halunnut pohtia radiota saati sen erästä julkkistoimittajaa. Oli tärkeää saada radio hiljaiseksi, tai muuten myös minun kytkinjalkani alkaisi väpättää hermostuksesta. Kysyin Marjaanalta hiljaa: "Mitä sä toivot meedion kertovan?"

Pomoni innostui tavalla, jollaista en ollut kaikkien yhteisten vuosiemme aikana todistanut. Marjaana paasasi kysyvänsä meediolta, miten ihmeessä hän löytäisi viimeinkin elämänsä onnen eli suurimmista suurimman rakkauden. Minusta sitä ei olisi tarvinnut kysellä keltään tietäjältä, sillä Marjaana herätti aina vastakkaisen sukupuolen huomion, eikä pelkästään siniseksi värjättyjen hiustensa takia. Hän oli vetänyt heitä puoleensa jo nuorena mutta teki niin entistä enemmän nyt kolmivitosena. Rakkain ystäväni Marjaana Kirves ei ollut millään mittapuulla huomaamaton tai harmaa. Hän oli saanut

geenilotossa seitsemän oikein ja siihen päälle vielä pari lisänumeroa. Kerran haastattellessamme mahdollista tavarantoimittajaa todistin, miten aikuinen mies alkoi Marjaanan nähdessään kuolata. Kuolata! Siis ihan oikeita noroja suunpielestä – ja vain siksi, että hän sai istua uljaan ja näyttävän Marjaanan vieressä. Hyvä ettei ukon pumppu pettänyt. Kyllä Marjaana löytäisi rakkautta ilman meedioitakin – vaikka sokkona.

Sitten Marjaana sanoi haluavansa kysyä meediolta myös sitä, miten saisimme lisää asiakkaita kyläkahvilan ja pukimon yhdistelmäämme. Se oli kieltämättä kinkkisempi pulma, mutta sitäkin olisi kannattanut tiedustella mieluummin yritysneuvojalta. Marjaana oli perustanut kahvilan viitisen vuotta sitten muutettuaan takaisin uinuville kotikonnuillemme ja antanut sille nimeksi Sininen Mylläri. Yhtäältä nimi tuli Marjaanan hiuksista ja toisaalta kyläämme – Papinsaarta – kiertävän joen rannalla sijaitsevasta myllystä. Vanha mylly seisoikahvilasta katsottuna aivan kosken toisella puolella ja näkyi hyvin taukotilan ikkunasta. En kuitenkaan tiennyt selitystä sille, miksi kylän nimi oli Papinsaari. Merelle oli matkaa, järvistä puhumattakaan, ja kaareileva Eurajoki loi vain illuusion saaresta. Saaresta keskellä ei mitään...

Kun olin opiskelujen jälkeen takonut päätäni seinään nimeltään "mitä ihmettä sitä tekisi elämällään", Marjaana oli rientänyt hätiin ja käskenyt minut töihin kahvilaansa. Mitä muuta siihen olisi voinut sanoa kuin kyllä? Varsinkaan jos ei kehdannut kieltäytyä. Olin ollut Marjaanan apuna nyt jo vajaat kolme vuotta. Työnimikkeeni oli "Content Designer", vaikka palvelin lähinnä kahvilan asiakkaita. Se oli Marjaanan huumoria ja liittyi kai hänen värikkääseen työhistoriaansa, mutta pidin

tittelistäni. Olin lukenut noin tuhat hyvänmielen romaania, joissa työskenneltiin aina sympaattisissa kahviloissa, mutta ainakaan en ollut tavannut niiden sivuilta yhtään kahvia kaatavaa sisällöntuottajaa. Toinen meistä Marjaanan apulaisista oli saanut nimekseen "UX Designer", käyttöliittymäsuunnittelija...

Rauman vesitorni näkyi jo metsän takaa. Marjaana paasasi yhä energisesti meediastaan, ja minä sain radion vaiivikkaa kiinni. Huokaisin helpotuksesta. Samassa Marjaana vitsaili, että ehkä hän kysyisi meediolta myös sitä, kannattiko meidän sittenkään pitää uutta aputyttöämme. Juuri sitä äskен mainittua käyttöliittymäsuunnittelijaa. Nauroimme molemmat. Tuore apulainen nimittäin jännitti meitä kumpaakin. Saskia Virtanen oli kirjoittanut juuri ylioppilaaksi ja aikoi pitää välivuoden. Hän ei halunnut kutsuttavan itseään koskaan etunimellä, koska "eiväthän miehetkään kutsu toisiaan muilla kuin sukunimillä". Ja miehistä puheen ollen, Virtasella oli myös erikoinen tapa kilahtaa, jos hän kuuli Marjaanan kertovan sanankin viikonloppuseikkailuistaan. Marjaana teki niin joka maanantai, mutta "Mun kuullen naiset ei puhu keskenään miehistä, hävetkää!" oli 18-vuotiaan Virtasen mielipide rakkausteemoihin. Enkä ainakaan olisi halunnut enää kokea sitä, että joku taas kysyisi Saskia Virtasen ulkomuodon nähtyään, mistä maasta tyttö oli alun perin saapunut. ("Suomesta, helvetti!" oli vakivastaus.) Muutama asiakas oli jo säikähtänyt uutta ja häpeilemättömän suoraa aputyttöämme. Ja pahus, kun meillä kävivät vain ne muutamat.

Hihittelimme Marjaanan kanssa hyväntahtoisesti uutta apulaistamme. Hihittelimme, vaikka me molemmat Saskiaa – anteeksi, Virtasta – pelkäsimmekin. Ainakin minä pelkäsin.

Tämä kun ei edes puhunut minulle. Mulkoili vain kuin säälien sitä, että minä viime vuosituhanella syntynyt olin täysin toivoton tossu "yhteisessä taistossamme". Mikä ikinä se taisto sitten tarkalleen ottaen olikaan. Minä halusin vain teeni. Se riitti minulle. Elämä oli tässä, en halunnut enempää enkä vähempää.

"Nähdäänkö tässä tunnin päästä?" Marjaana kysyi parkkeeratesani, vaikka se oli tavallaan jo päätös. "Mennään sitten syömään. Ja sen jälkeen meediolle!"

Marjaana nauroi innoissaan ja häipyi ennen kuin ehdin edes avata suutani. Huokaisin. Mutta toisaalta samapa se, vaikka hän joskus päättikin asioita puolestani.

Kävelin itsekini Kuninkaankatua suuren ja mahtavan Rauman kaupoille ja tuntia ja muutamaa makuteepakettia myöhemmin palasin parkkipaikalle. Mutta Marjaanaa ei näkynyt. Sinänsä ei ihme. Marjaana kadotti usein ajantajunsa. Mutta sitten puhelimeni kilahti ja kertoi viestistä.

"Sori. Tapasin miehen."

Niinpä tietenkin. Tunnissa, Vanhassa Raumassa – aika hyvin... Toisaalta olihan Marjaana erityisen sensuelli ja upea päästä varpaisiin – ja miesten mielestä etenkin siltä väliltä. Marjaana jatkoi nopeita pikku viestejä, joissa hän kertoi huolestuneensa ennen kaikkea meedionsa takia. Tältä kun oli ollut vaikeaa saada aikaa. Tiedä vaikka hän suuttuisi eikä antaisi Marjaanalle koskaan uutta mahdollisuutta.

"Pinja, mene ja selitä sille jotain", hän kirjoitti.

Hätkähdin. Ennen kuin ehdin estellä ja kysyä, miksei hän soittanut tälle itse, sain jo uuden viestin. Marjaana kirjoitti: "Mulla ei ole kato just nyt tässä sen salaista numeroa. Vain osoite."

Auoin suutani. Mutta sitten näin mielessäni, kuinka huijarimeedio raukka pälylisi ikkunoistaan kadulle. Tämä ihmettelisi kaihoisasti, minne katosikaan avokätinen huijauksen kohde. Vaikka en uskonut meedion kykyihin millään tasolla, minä silti säälin häntä. Enkä edelleenkään osannut sanoa Marjaanalle ei.

Ajaessani Syvärauman osoitteeseen, jossa kiertävä meedio aikoi pitää sessionsa sinä päivänä, muistin erään hassun keskustelun. Tapasimme jutella sunnuntaipäivällisillä isäni ja äitini kanssa milloin mistäkin maan ja taivaan väliltä. Olimme puhuneet niin haaveistamme kuin urheilusta, politiikasta, uskosta. Kerran puhuimme jopa siitä, miksi ystäväni Marjaana ei voinut sietää viiksekkäitä miehiä, mutta siitä hän sai itse kertoa tarinansa, jos halusi. Olimme keskustelleet myös paranormaaleista asioista ja siitä, miten tuollainen meedio pitäisi kohdata nimenomaan tuntemattomana, jottei tämä voisi valmistautua ja tutkia asiakkaansa taustoja etukäteen. Mielessäni käväisi villi ajatus: Nythän minulla olisi tilaisuus käyttää Marjaanalta jäänyt aika teorianamme todistamiseen. Hymyilin idealleni, mutta ajatukseksi se vain jäisi. Enhän minä voisi huijata, edes huijaria.

Pysäytin auton avaralle kadulle pitkänmallisen keltaisen puutalon viereen ja kurkin sen ikkunoihin. Verho välähti. Olinkohan oikeassa osoitteessa? Marjaanan tietoihin ei aina voinut luottaa. Minun oli noustava autosta ja käytävä kurkkaamassa tarkemmin.

Samassa ovi avautui ja pyylevä nainen, jolla oli valkoisia raitoja mustissa hiuksissaan, kysyi minulta: "Oletko sinä Marjaana?"

Kun en kerran kehdannut aiheuttaa konflikteja, tai ylipäätään noloja tilanteita, minusta oli ihan luonnollista, että vain nyökkäsin, jotta pääsisimme vähemmällä nolostelulla.

"Olet pikkaisen myöhässä, mutta käy peremmälle", meedio sanoi minulle.

Joko olisi aika oppia kieltäytymään, sanoin itselleni. Sitten astuin sisään.

VOLUME 2

Mutta tämähän oli varsin kekseliästä, eikö ollutkin? Nyt saisin todistettua, miten nämä huijarit huijasivat, ja sitten voisin myhäillä selvittämäni totuutta hiljaa mielessäni. Siten kääntäisin nolon tilanteen edukseni. Meedio oli käsittänyt henkilöllisyyteni väärin – mikä oli jo sinänsä epäluottamusta herättävä yksityiskohta hänen kyvyistään – joten hän ei voinut tietää minusta mitään. Tämä oli täydellinen tilaisuus tarkastaa, kertoisiko meedio minulle "totuuksia", joita hän oli tutkinut Marjaana Kirveen nettijäljestä.

Tai sitten yritin vain lohdutella itseäni siitä, että en yksinkertaisesti uskaltanut kertoa huijarimeediolle olevani väärä nainen. Kyllä, se oli ensisijainen syy siihen, miksi en sanonut totuutta naiselle, joka kutsui itseään Loviisaksi. En vain kehdannut. Enhän kehdannut oikoa sitäkään, jos juustotiskin kauppias pisti pakettiin sata grammaa liikaa Goudaa, enkä sanonut vastaan silloin, kun kyläjuoppo haukkui päin naamaa. Kerran vuosia aiemmin en kehdannut oikoa edes serkkuani, kun

hän jostain syystä luuli minun opiskelevan muka kirjallisuutta. Jotten vain tulisi nolanneeksi häntä seuraavissa sukujuhlissa, otin sivuaineeksi kotimaisen kirjallisuuden. Hyvä Pinja, hyvä...

Toisaalta kyllä minua myös kiinnosti ihan aidosti tämä eteeni tullut ihmiskoe. Huoneisto oli ilmeisesti vuokrattu joltain yleishyödylliseltä seuralta, ja sen seinät olivat täynnä muotokuvia kaiketi tärkeistä raumalaisista. Tuntui ihan kuin jokainen näistä partamiehistä kunniamerkkeineen olisi tuijottanut juuri minua. Ilmassa tuoksui ripaus hometta ja vanhaa kahvia.

"Anna kun katselen ensin ryhtiäsi", Loviisa sanoi ja tarkkaili minua päästä varpaisiin.

Mitä, olinko tullut sittenkin terveystarkastukseen? Naurahdin mielessäni mutta pidin ivallisen hymyni visusti piilossa, jotten olisi loukannut Loviisaa. Hän vaikutti kuitenkin sympaattiselta tyypiltä. Viisikymppinen, verhoutunut mahtavaan kaulahuiviin, ja hänellä oli ihanan räikeät sukat. Minunkin oli pitänyt riisua kenkäni. Tämä huoneisto oli varattu vain täksi päiväksi elämän ja kuoleman väliisiin keskusteluihin, ja sitä piti olla siististi.

"Sulla on ollut ongelmia oikean olkapään kanssa", Loviisa totesi yhtäkkiä. "Kivistäkö sitä aamuisin, kun heräät?"

Kohautin olkiani – sitä aamuisin kipeää olkaakin. Yksi osuva huomio ei kuitenkaan vakuuttanut minua vielä millään tasolla. Suurin osa ihmisistä nukkui kyljellään, joten suurimmalla osalla kivisti varmasti myös olkapää aamuisin. Simppeliä.

"Minä en sitten näe tulevaisuuteen, Marjaana", Loviisi selvensi. "En ole ennustaja, enkä mielelläni puhu edes menneistä elämästä, vaikka niitä näkisinkin.

Tarkoitukseni on ottaa yhteys vain suojelijoihisi. Ja edesmenneisiin."

Nolostuin hänen puolestaan entistä syvemmin. Minulla kun ei ollut edesmenneitä läheisiä. Isä ja äiti elivät kunnan laitamilla, ja kävin heidän luonaan vähintään joka viikonloppu. Isovanhemmistakin kaksi oli yhä elossa, ja ne kaksi muuta olivat menehtyneet jo ennen syntymääni. Itse asiassa vaikka olin jo 36-vuotias, olin ollut hautajaisissa vain muutaman kerran. Oikealla Marjaanalla olisi sen sijaan ollut edesmenneitä sukulaisia. Toivottavasti Loviisa ei ollut kaivanut heitä facebookeista ja mistä lie ja kutsuisi pian Marjaanan rattijuoppoa autovarasserkkua luoksemme. Se olisi ollut noloa.

Loviisa pyysi minua istumaan tuolille ja kertoi aloittavansa jokaisen sessionsa Isä meidän -rukouksella, jotta hetkemme pysyisi suojattuna. Meedion rukoillessa minua nolotti taas pikkaisen lisää. Ei niinkään rukous, vaan jokin tässä hassussa teatterissa, jonka hän oli käsikirjoittanut. Sitä paitsi hän kutsui minua yhä Marjaanaksi.

"Kerron ensin suojelijoistasi", Loviisi selitti ikään kuin tunnustellen, kävisikö se minulle päinsä. Ikään kuin kysyen "haluatko ensin vähän alkuruokaa?"

Punastelin ja nyökkäsin, että ihan miten vain. Päätin, etten sanoisi hänelle juuri mitään. En antaisi meedion lukea ilmeestäni, mitä halusin kuulla. En sanoisi edes "kyllää" tai "eitä". Olisin mahdollisimman hiljaa ja pitäisin naamani peruslukemilla. Tosin, se ei ollut pelkästään tietoinen valinta. Olisin tehnyt niin kai muutenkin, arkuuttani.

"Sinä arastelet", Loviisa kertoi. "Suojelijasi hymyilee ja nauraa kanssasi usein, mutta kovasti sinä arastelet elämää."

Hah, kuka vain arastelisi, jos keskustelukumppani alkaisi puhua "suojelijoista". Ehkä jopa oikea Marjaana tekisi niin minun sijassani!

"Mutta hyvä sinä olet", Loviisa kehaisi yhtäkkiä. Hän väitti, että minun suojelusenkelini oli kertonut niin. Kiva, kiva. Jos minulla kerran oli ikioma suojelusenkeli, olisin halunnut sanoa hänelle muutaman valitun sanan menneisyyden tapahtumista, joilta minua olisi saanut kyllä suojella. Missä sitä oltiin esimerkiksi silloin, kun lukioaikainen rakkaani murskasi sydämeni ja itsetuntoni? Viikonloppulomalla Alpeilla vai? Tunsin punaa jo muuallakin kuin niskassani, josta yleensä punastuin. Samassa Loviisa jatkoi: "Olet lämminsydäminen ja huomioonottava. Joskin... samalla arvostelet toisia ivallisesti... salaa omassa mielessäsi. Niin, uskaltamatta koskaan sanoa ääneen sitä, mitä oikeasti ajattelet... Se kaikki on sinulla vielä työn alla..."

Yhtäkkiä Loviisa keskeytti monologinsa ja keskittyi muka nähdäkseen taakseni entistä tarkemmin. Se näytti naurettavalta, ja minua ei enää vain nolottanut. Minua hävetti jo kunnolla tämä hänen teatterinsa. Uskoiko joku tosiaan tällaiseen?

"Uskaltamatta sanoa ääneen, uskaltamatta sanoa ääneen..." Loviisa toisteli, kun minä yritin pitää ivallisen hymyni häveliäisyssyistä nieltynä. "Sinulla on tosiaan vaikeuksia oman äänesi kanssa. Tuntuukohan sinusta joskus siltä, ettei sinua kuunnella...?"

Hei, olin tervehtinyt häntä sisään astuessani erityisen hiljaa siitä syystä, että olin nolostellut tätä yllättävää ja kummaa tilannetta. Tuon kaiken hän oli varmaankin arvannut siis käytöksestäni – osui arvaus sitten oikeaan tai TOSI oikeaan.

"Kovasti täällä näytetään kuvia äänestä, esimerkiksi megafonista ja... ja siihen ruksit päällä... En oikein ymmärrä", Loviisa puheli kuin tarkkaillen jotakuta. "Näytetään kuvaa myös

hiljaisesta maailmasta... ja äänen pelosta. Sanooko tämä sinulle jotain? Onko ääni sinulle jokin ongelma?"

En vastannut. En halunnut ohjata häntä mihinkään suuntaan. Loviisa taisi kuitenkin huomata varautuneen ilmeeni ja otsani, joka oli rypyssä. Yhtäkkiä Loviisa irvisti kuin olisi nähnyt edessään viikon vanhaa koiran oksennusta. Hän tokaisi puolihuolimattomasti, että olin kuulemma kärsinyt joskus karun ja kipeän rakkaustragedian.

"Sinut petettiin ja sydämesi särkyi. Olet mennyt ihan sykkyrään, vuosikymmeniksi. Et kerro siitä kenellekään mitään."

Jokaisella oli omat rakkaustragediansa. Etenkin oikealla Marjaanalla. Viime keväänäkin hänellä oli ollut kaksi sellaista, jotka olivat satuttaneet ainakin tapausten miehiä. Toinen heistä oli mennyt jopa niin pitkälle, että oli muuttanut Poriin, jottei olisi nähnyt Marjaanaa enää petoksen jälkeen.

Rakkaustragediassa ei siis ollut meediolle mitään arvaamista.

Joskin... Noloa myöntää, mutta puraisin huultani kipeästi. En siksi, että Loviisa olisi arvannut oikein. Ehei. Mieleeni tuli vain eräs ikävä muisto nuoruudestani. Juuri se, jonka aikana suojelusenkelini oli ollut kai Alpeilla hiihtelemässä eikä katsonut perääni. Onneksi Loviisa keskittyi taas tähän niin sanottuun suojelijaani, eikä nähnyt elettäni.

"Tuo rakkaus, tuo mies", Loviisa kertoi ja hymyili. "En ihan ymmärrä... Näitä kuvia on joskus vaikea tulkita, mutta hän säteilee, hän säteilee kovasti. Taas tulee eteen ääni. Ääni, radio. Hänen äänensä säteilee. Hän säteilee kaikkialla, massat tuntevat hänet... Saatko sinä tästä jotain irti?"

En vastannut, vaikka Loviisa minuun vilkaisikin. Nielaisin vasta sitten, kun Loviisa tarttui sivupöydällä odottavaan vanhaan Pepsiinsä, josta kuplat olivat jo kaikonneet. Hän hörppäsi

juomaa ja kertoi yrittävänsä saada nyt yhteyden edesmenneisiin läheisiini. Se oli kuulemma hänen erikoisosaamistaan. Haa, ajattelin. Vaikka Loviisa olikin tähän mennessä onnistuneesti arvannut muutamia yksityiskohtia elämästäni, nyt hän jäisi kiinni. Nyt paljastaisin huijarin itse teossa ja saisin huvitusta täksi illaksi.

Yhtäkkiä Loviisa säpsähti niin, että Pepsikin hölskyi.

"Nyt tähän tulee joku. Nyt kuule puskee joku oikein kiireellä! Huh huh."

Katsoin vaistomaisesti ympärilleni, mutta vanhan puutalon sali oli tyhjä meitä kahta lukuun ottamatta.

Loviisa katsoi lävitseni ja kertoi valkohapsisesta varttuneesta naisesta, jolla oli kuulemma kiireellistä asiaa.

"Sillä on niin hätä, ettei se jaksa odottaa hetkeäkään... No, no. Malttia nyt",

Loviisa puheli kai tälle kummitukselleen. Mutta sori vaan. Minä en tuntenut valkohapsisia vanhuksia, jotka olisivat kuolleet ja joilla olisi ollut minulle mitään asiaa. Niin minä naureskelin hiljaa mielessäni.

"Ei se sinulle haluakaan puhua", Loviisa vastasi ikään kuin lukien ajatukseni ja nyökkäili välillä oikealle puolelleni, jossa tämä mummeli nyt sitten ilmeisesti hillui.

"Tämä vanhus... Hän haluaa puhua pojalleen."

No niin, siinä se nähtiin. Pojalleen? Kelle pojalle? Ehkä Loviisa oli googlettanut, että Marjaanalla oli kummipoika Lappi Tee Ällässä. Ja sitä paitsi, miksei tämä vanhus kertonut saman tien nimiä? Miksi piti leikkiä "kuvilla" ja arvuutella henkilöllisyyksiä? Nimet kehiin ja sillä selvä. Oli sitten kuvia tai ei.

Hersyvä chick lit -romaani myrkyllisestä exästä ja oman äänen löytämisestä

Pinjan elämää saattaa vaikuttaa yksitoikkoiselta, mutta hänestä itsestään kaikki on juuri kuten pitääkin. Kahvila Sinisessä mylläriissä päivät ovat toistensa kaltaisia, ja paikan asiakaskuntakin koostuu pääosin eläkeläisistä. Se sopii hyvin hiljaiselle ja omissa oloissaan viihtyvälle Pinjalle. Ja mikä tärkeintä, mikään ei muistuta Pinjaa hänen exästään, Jasu Nallista, josta on sittemmin tullut koko kansan rakastama julkkis.

Rauhallinen arki kuitenkin särkyy, kun Pinja joutuu sattuman kautta meedioille. Meedio tuntuu tietävän kaiken naisen menneisyydestä, ja pian on ilmiselvää, että Pinjan on rohkaistuttava ja tasattava tilit Jasun kanssa. Hanke on kuitenkin vastatulessa alusta lähtien, sillä – vaikka Pinja on uskotellut itselleen muuta – kauan sitten haudatut tunteet Jasua kohtaan eivät ehkä olekaan kuolleet.

Aino Marion on helsinkiläistynyt televisioalan monitoimiosaaja, joka kirjoittaa humoristista chick litä.